

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Varhoven kasatsionen sad (Bulharsko) dne 22. května 2017 – Wiemer & Trachte GmbH (v úpadku) v. Zhan Oved Tadzher

(Věc C-296/17)

(2017/C 256/11)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Varhoven kasatsionen sad

Účastníci původního řízení

Žalobkyně a navrhovatelka v řízení o kasační stížnosti: Wiemer & Trachte GmbH (v úpadku)

Žalovaný a odpůrce v řízení o kasační stížnosti: Zhan Oved Tadzher

Předběžné otázky

- 1) Je třeba čl. 3 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1346/2000⁽¹⁾ ze dne 29. května 2000 o úpadkovém řízení vykládat v tom smyslu, že příslušnost soudů členského státu, na jehož území bylo zahájeno úpadkové řízení, pro odpůřící žalobu v rámci úpadkového řízení podanou proti žalovanému, který má své sídlo nebo bydliště v jiném členském státě, je výlučnou příslušností, nebo je správce podstaty v případě podle čl. 18 odst. 2 nařízení oprávněn podat odpůřící žalobu u soudu v členském státě, na jehož území má žalovaný sídlo nebo bydliště, pokud se odpůřící žaloba podaná správcem podstaty opírá o rozhodnutí o movitém majetku přijaté v jiném členském státě.
- 2) Uplatní se splnění závazku stanovené v čl. 24 odst. 2 ve spojení s čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1346/2000 při splnění závazku ve prospěch dlužníka v určitém členském státě, které proběhlo prostřednictvím jednatele provozovny společnosti-dlužníka, která je registrovaná v tomto členském státě, pokud byl v okamžiku plnění podán v jiném členském státě návrh na zahájení úpadkového řízení ve vztahu k majetku dlužnice a byl stanoven dočasný správce podstaty, ale nebylo ještě přijato rozhodnutí o zahájení úpadkového řízení.
- 3) Použije se čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1346/2000 o splnění závazku na zaplacení peněžité částky ve prospěch dlužnice, pokud je původní převod této částky od dlužnice na osobu, která závazek splnila, podle vnitrostátního práva úpadkového soudu neplatný a tato neplatnost vyplývá ze zahájení úpadkového řízení.
- 4) Je domněnka chybějící znalosti podle čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1346/2000 použitelná, pokud orgány uvedené v čl. 21 odst. 2 větě druhé nepřijaly nezbytná opatření, aby se zajistilo zveřejnění rozhodnutí úpadkového soudu, kterými je stanoven dočasný správce podstaty a je nařízeno, že úkony nakládání společností s majetkem jsou platné jen se souhlasem správce podstaty, v rejstříku členského státu, na jehož území má dlužnice svou provozovnu, pokud členský stát, ve kterém se nachází sídlo provozovny, stanoví povinné zveřejnění těchto rozhodnutí, přestože je podle článku 25 nařízení ve spojení s článkem 16 nařízení uznává.

⁽¹⁾ Úř. věst. 2000, L 160, s. 1; Zvl. vyd. 19/01, s. 191.

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Conseil d'État (Francie) dne 23. května 2017 – France Télévisions SA v. Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

(Věc C-298/17)

(2017/C 256/12)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Conseil d'État

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: France Télévisions SA

Žalované: Playmédia, Conseil supérieur de l'audiovisuel (CSA)

Předběžné otázky

- 1) Má se podnik, který nabízí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, už jen z tohoto důvodu považovat za podnik, který provozuje síť elektronických komunikací používanou pro veřejné šíření rozhlasového a televizního vysílání ve smyslu čl. 31 odst. 1 směrnice 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 ⁽¹⁾?
- 2) V případě záporné odpovědi na první otázku, může členský stát – aniž by porušil směrnici nebo jiné právní předpisy Evropské unie – uložit povinnost šíření služeb rozhlasového či televizního vysílání jak podnikům provozujícím síť elektronických komunikací, tak podnikům, které takové sítě neprovozují, ale nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku, mohou se členské státy vzdát možnosti podřídit povinnost šíření, pokud jde o poskytovatele služeb, kteří neprovozují síť elektronických komunikací, souboru podmínek stanovených v čl. 31 odst. 1 směrnice 2002/22/ES ze dne 7. března 2002, ačkoliv je splnění těchto podmínek, pokud jde o provozovatele sítí, vyžadováno na základě směrnice?
- 4) Může členský stát, který stanovil povinnost šíření určitých služeb rozhlasového či televizního vysílání v některých sítích – aniž by porušil příslušnou směrnici – určit, že s šířením těchto služeb na těchto sítích musí být dán souhlas, a to včetně šíření na internetové stránce, pokud na internetu šíří své vlastní programy sama předmětná služba?
- 5) Musí se podmínka stanovená v čl. 31 odst. 1 směrnice 2002/22/ES, podle níž musí síť, na které se vztahuje povinnost šíření, využívat významný počet koncových uživatelů jako hlavní prostředky pro příjem rozhlasového a televizního vysílání, posuzovat – pokud jde o šíření na internetu – z hlediska všech uživatelů, kteří sledují televizní programy prostřednictvím streamování a živého vysílání na internetu, anebo jen z hlediska uživatelů stránky, na kterou se vztahuje povinnost šíření?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (Úř. věst. L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367).

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Varhoven administrativen sad (Bulharsko) dne 29. května 2017 – Geocycle Bulgaria EOOD v. Direktor na Direkcija „Obžalvane i danáčno-osiguritelna praktika“ Veliko Tarnovo pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Věc C-314/17)

(2017/C 256/13)

Jednací jazyk: bulharština

Předkládající soud

Vārhoven administrativen sad

Účastníci původního řízení

Navrhovatelka: Geocycle Bulgaria EOOD

Odpůrce: Direktor na Direkcija „Obžalvane i danáčno-osiguritelna praktika“ Veliko Tarnovo pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prihodite